

vi gør det, de andre ønsker. Det er konklusionen på det, som nu ligger.

Det er ikke særlig rar læsning. Hvorfor skal jeg komme tilbage til om lidt.

Man skulle tro, at man, når man så besluttede, at Danmark skulle være besættelsesmagt, som vi har set andre besættelsesmagter i historien, de facto altså, stillede sig nogle helt fundamentale spørgsmål, f.eks. som det første: Hvor lang tid tror vi, at denne her besættelse vil vare? Bare sådan for at få en idé om det.

Kl. 11.50

I går i Folketingets spørgetid forsøgte jeg forgesves at få statsministeren til at dele sine overvejelser med Folketinget om, hvorvidt det her er et projekt, der vil vare 5, 10, 15, 20 – eller 25 år, som en trestjernet amerikansk general her for nylig har antaget, at det ville vare. Det ville statsministeren ikke, og det var måske nok klogt, for realiteten er, at det kan blive en meget langvarig affære, som det danske Folketing begiver sig ind i her. Det kan det også, selv om der bliver vedtaget en resolution i FN.

Jeg forstår godt, at Venstres ordfører ikke vil forholde sig til den resolution. For det er jo et studium at se den resolution, der dels giver al reel magt til besættelsesmagterne, dvs. USA og England, og som samtidig er formuleret på en sådan måde i det næstsidste afsnit, hvis udenrigsministeren tjekker, at besættelsen kan fortsætte i al evighed, idet der står, at forudsætningen for at ændre det, der er, det, der ligger i resolutionen fra amerikanerne, er, at Sikkerhedsrådet beslutter noget andet. Indtil da er den gældende, og det vil sige, at så længe USA vælger at nedlægge veto mod andre beslutninger – USA har jo som bekendt vetoret i Sikkerhedsrådet – så er man altså i en situation, hvor besættelsen kan fortsætte i evig tid.

Jeg kan godt forstå, at Venstres ordfører ikke ville forholde sig konkret til, om det er et dokument, som man synes er særlig smart formuleret.

Et andet fundamentalt spørgsmål, som man måske skulle stille sig, er: Hvad går besættelsen så ud på? Hvorfor bliver besættelsen gennemført? Hvad er formålet?

Der var jo engang, at det hed sig, at formålet med denne her krig var at få afvæbnet Irak med hensyn til masseødelæggelsesvåben. Nu kan vi forstå, at det ikke længere er helt så vigtigt. Senest har Straw, den engelske udenrigsminister, udtalt, at det ikke er afgørende vigtigt. Og vi har jo også set en række ledende amerikanere, der

faktisk nedtoner det aspekt og siger: Nå, jamen det der med masseødelæggelsesvåben var jo ikke det, det handlede om. Det handlede jo om regimeforandring, at få et nyt regime. Og det har man jo fået.

I hvert fald er det på plads på nuværende tidspunkt at gøre to ting klart: for det første at den argumentation, der blev brugt om, at Saddam Hussein var klar til at bruge masseødelæggelsesvåben, jo har vist sig at være forkert. Masseødelæggelsesvåbnene blev ikke brugt. Og den anden ting, der kan slås klart fast, er, at de såkaldte beviser, som Colin Powell fremlagde i FN's Sikkerhedsråd, og som vi allerede dengang satte spørgsmålstegn ved, hvorimod andre var viljeløst begejstrede for de her såkaldte beviser, har vist sig at være falske.

Det kan være, at nogle af dem holder. Det kan være, at man et eller andet sted finder nogle busser eller nogle specielt indrettede biler. Jeg vil slet ikke afvise, at der kan være masseødelæggelsesvåben i Irak. Men de beviser, som blev fremlagt i Sikkerhedsrådet som begrundelse for krigen, har vist sig ikke at være korrekte.

Det er jo i det hele taget problemet, at de ting, der er blevet fremlagt, kan man ikke stole på. Vi husker alle sammen den røde linje – alle fjernsynsseere kunne følge det – omkring Bagdad, som Republikanergarden gemte sig bag, og lige så snart koalitionen styrker trængte ind, så ville Saddam Husseins styrker udløse giftgasangreb.

Koalitionens styrker brød den røde linje, og hvad blev der af giftgasmodangrebene? Ingenting. Den røde linje var fup, præcis ligesom en række af de beviser, herunder beviser på, at Irak var i gang med at udvikle atomvåben, var konstruerede beviser, hvorom FN åbent har måttet sige, at der var tale om totale falsummer.

Det vil sige, at der altså er andre årsager til det her. De ting, der er blevet hævdet var årsagen, har vist sig ikke at være årsagen. Hvad er så årsagen? Ja, det er klart, at det ved vi ikke. Vi har nogle formodninger.

Vi havde, før krigen startede, formodningen om, at det her handlede om at få fat i Iraks olie. Vi har stadig væk den opfattelse. Naturligvis ikke på den fladpandede måde, at man vil tage ned og sætte en hane på Iraks olie og så transportere det i store supertankere over til USA og ikke give irakerne en krone. Naturligvis laver man det da ikke på den måde. Man laver det mere avanceret.

Man laver det på den måde, at man siger: Iraks olie skal selvfølgelig komme Iraks folk til